

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 79.741 van 1 april 1999
in de zaak A. 81.303/VII-17.411.**

In zake : de n.v. S.C.R.-SIBELCO,
die woonplaats kiest bij
Advocaat I. LARMUSEAU,
kantoor houdende te GENT,
Visserij 157 A

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat M. VANDEPUT,
kantoor houdende te HASSELT,
Leopoldplein 8

tussenkomen de partij :

de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor
het Vlaamse Gewest (OVAM),
die woonplaats kiest bij
Advocaat P. DEVERS,
kantoor houdende te GENT,
Kouter 69.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. S.C.R.-SIBELCO op 27 november 1998 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling van 25 september 1998 waarbij haar beroep tegen de beslissing van 29 mei 1998 van de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest houdende verplichting om over te gaan tot het uitvoeren van een beschrijvend bodemonderzoek op gronden gelegen aan de Maatheide te Lommel, ongegrond wordt verklaard;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Adjunct-auditeur P. SOURBRON;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 5 februari 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 25 februari 1999;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat I. LARMUSEAU, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Advocaat M. VANDEPUT, die verschijnt voor de verwerende partij, en van Advocaat F. LIEBAUT die, loco Advocaat P. DEVERS verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord Adjunct-auditeur P. SOURBRON, daartoe gemachtigd bij beslissing van de Auditeur-generaal van 11 december 1997 in zijn andersluidend advies;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de Openbare Afvalstoffen-maatschappij voor het Vlaamse Gewest op 17 december

1998 een verzoekschrift tot tussenkomst in het administratief kort geding heeft ingediend; dat zij haar belang staft door het feit dat door de bestreden ministeriële beslissing uitspraak is gedaan over een administratief beroep van de verzoekende partij tegen haar beslissing van 29 mei 1998 waarin dezelfde bodem-saneringsproblematiek aan de orde is; dat, gelet op de specifieke opdrachten die aan de OVAM door het bodem-saneringsdecreet worden toegekend, de belangen van deze maatschappij kunnen worden beïnvloed door de oplossing van voorliggende zaak; dat dienvolgens het verzoek tot tussenkomst kan worden ingewilligd;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft, dat de verzoekende partij betoogt dat zij in 1988 en in 1992 een door anderen verontreinigd terrein van ongeveer 190 ha heeft aangekocht met de bedoeling via een perfecte synergie tussen publiek en privaat initiatief in samenspraak met alle bevoegde overheden te komen tot een voor eenieder aanvaardbare sanering van dit terrein in het kader van de zandwinning en "waar na onderhandelingen reeds een verregaande consensus terzake was bereikt", dat het statuut van saneringsplichtige, gelet op de astronomische bedragen die met deze zaak zijn gemoeid een einde maakt aan alle rechtszekerheid en tot een nadeel leidt waarvan de "contouren" gigantisch zijn en die neerkomen op een radicaal einde van het voortbestaan, minstens op een

aanzienlijke beperking van de levensduur van de onderneming, dat de dreiging dat haar een saneringsstrategie wordt opgelegd "die afwijkt van de destijds met OVAM besproken en door OVAM aanvaarde saneringsmodaliteiten" welke in haar budgetaire mogelijkheden paste en dat haar sanering zal worden opgelegd zonder dat de hiermee samenhangende zandwinning zal zijn verworven, meer dan reëel is; dat zij betoogt dat het nadeel gepaard gaande met de sanering moeilijk te herstellen is, daar het bodemsaneringsdecreet niet in een verhaalrecht voorziet en zij op het gemeen aansprakelijkheidsrecht dient terug te vallen om de door haar gemaakte kosten te recupereren, dat daarenboven zelfs indien zij toch een verhaalrecht zou kunnen uitoefenen tegen de aansprakelijke -quod non- de kans dat zij als saneringsplichtige uiteindelijk toch de financiële last van de sanering moet dragen substantieel is, gelet op de onmiskenbaar aan een regresvordering verbonden risico's;

Overwegende dat de bestreden beslissing de verzoekende partij er niet toe verplicht een bodemsanering uit te voeren, doch haar enkel oplegt om een beschrijvend bodemonderzoek te laten uitvoeren; dat indien uit dat bodemonderzoek zou blijken dat de verontreinigde gronden moeten worden gesaneerd -ook al is de kans daartoe reëel- er in elk geval een formele beslissing tot sanering zal moeten worden genomen waarvan de verzoekende partij de schorsing en de nietigverklaring zal kunnen vorderen; dat de nadelen gepaard gaande met de plicht tot sanering alsdan door een schorsing van dat saneringsbesluit zullen kunnen worden voorkomen; dat, zoals de tussenkomenende partij terecht betoogt, de saneringsmodaliteiten die uiteindelijk zullen worden gehanteerd vooralsnog niet zijn gekend daar deze precies zullen afhangen van de resultaten van het beschrijvend bodemonderzoek; dat, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij

stelt, uit de neergelegde stukken niet blijkt dat de door haar destijds op vrijwillige basis voorgestelde saneringsmodaliteiten gepaard gaande met zandwinning door OVAM integraal zouden zijn aanvaard geweest; dat in het stuk 14 waarnaar de verzoekende partij desbetreffend verwijst, te weten een brief van 3 juni 1996 van OVAM, deze laatste aan de verzoekende partij meedeelde dat ook het percolaatwater en het verontreinigd grondwater dienden te worden gesaneerd -maatregelen die niet door de verzoekende partij waren voorgesteld en waartegen zij in haar antwoord van 12 juni 1996 bezwaar aantekende wegens te hoge kostprijs- alsmede dat "zoals aangegeven op de vergadering (...) het definitieve bodemsaneringsproject dient opgesteld te worden door een erkend bodemsaneringsdeskundige en dit conform het bodemsaneringsdecreet"; dat, wat de uit het bestreden besluit voortvloeiende plicht tot het opmaken van een beschrijvend bodemonderzoek betreft, nergens uit blijkt en de verzoekende partij overigens niet beweert, dat de kosten ervan een moeilijk te herstellen ernstig nadeel uitmaken;

Overwegende dat derhalve niet is voldaan aan de tweede voorwaarde gesteld in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die vervuld moet zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest (OVAM) in het administratief kort geding wordt ingewilligd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 3.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op vijfduizend frank, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op één april 1900 negenennegentig, door :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.